DEAN SPIELMANN
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2025. március 27.[1]

C-76/24. sz. ügy

Tradeinn Retail Services S. L.
kontra
PH

(a Bundesgerichtshof [szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Szellemi tulajdon – Nemzeti védjegyek – (EU) 2015/2436 irányelv – A 10. cikk (3) bekezdésének b) pontja – A védjegy joghatásai – Annak megtiltásához való jog, hogy harmadik felek eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából árukat raktározzanak – Az »áruk raktáron tartásának« fogalma – Az áruk másik tagállamban történő raktáron tartása– A területiség elve – Online kereskedelem – Az áruknak a védjegyoltalom szerinti tagállamba való küldése”

Bevezetés

1. Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az (EU) 2015/2436 irányelv[2] 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozik.

2. E kérelmet búvárfelszerelések vonatkozásában lajstromozott német védjegyek jogosultja, PH, és a spanyolországi székhelyű Tradeinn Retail Services S. L. (a továbbiakban: TRS) társaság között e védjegyek használatának abbahagyása iránti kereset tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) terjesztette elő, amelynek a jogvitát végső soron el kell bírálnia az első- és másodfokú bíróságok által hozott ítéleteket követően.

3. A Bíróságnak meg kell vizsgálnia a valamely tagállam területén oltalom alatt álló nemzeti védjegyhez fűződő jogok kérdését abban az esetben, ha az e védjeggyel ellátott árukat harmadik személyek egy másik tagállamban abból a célból birtokolják, hogy eladásra felkínálják vagy forgalomba hozzák azokat a védjegy oltalmának helye szerinti tagállamban.

[1] Eredeti nyelv: francia.

[2] A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 336., 1. o.; helyesbítések: HL 2016. L 71., 325. o.; HL 2016. L 110., 5. o.).

Jogi háttér

Az uniós jog

4. A 2015/2436 irányelvnek „A védjegyoltalom tartalma” című 10. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít.

(2) A jogosultaknak a lajstromozott védjegy bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőzően szerzett jogait nem érintve, a lajstromozott védjegy jogosultja bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban olyan megjelölést használ, amely:

a) a védjeggyel azonos, és azt a védjegy árujegyzékében foglaltakkal azonos árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják;

b) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, és azt olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják, amelyek a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonosak vagy azokhoz hasonlóak, ha a fogyasztók a megjelölést a védjeggyel összetéveszthetik; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a védjegyhez;

c) a védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló, függetlenül attól, hogy azt a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal azonos, azokhoz hasonló vagy azokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban használják, feltéve, hogy a védjegy a tagállamban jóhírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a védjegy megkülönböztető képességét vagy jóhírnevét.

(3) A (2) bekezdésben foglalt feltételek megvalósulása esetén különösen a következők tilthatók meg:

[…]

b) a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, illetve szolgáltatás kínálása vagy annak nyújtása a megjelölés alatt;

[…]

e) a megjelölés használata üzleti iratokon vagy reklámban;

[…]”

A német jog

5. A 2018. december 11-i Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Markennel (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (a 2015/2436 irányelv

átültetéséről szóló törvény, BGBl. 2018. I., 2357. o.) módosított, 1994. október 25-i Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (a védjegyek és egyéb megkülönböztető megjelölések oltalmáról szóló törvény, BGBl. 1994. I., 3082. o.; a továbbiakban: MarkenG) „A védjegyjogosult kizárólagos joga, abbahagyásra kötelezés, kártérítéshez való jog” címet viselő 14. cikkének (1)–(3) bekezdése a 2015/2436 irányelv 10. cikke (1)–(3) bekezdésének átültetésére irányul.

6. A MarkenG 14. cikke (2) bekezdése első mondatának 1. pontja értelmében a védjegyjogosult engedélye nélkül harmadik felek számára tilos gazdasági tevékenység körében árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban az említett védjeggyel azonos megjelölés használata olyan áruk vagy szolgáltatások tekintetében, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal.

7. A MarkenG 14. cikke (3) bekezdésének 2. és 6. pontja értelmében az említett cikk (2) bekezdésében foglalt feltételek teljesülése esetén különösen tilos a megjelölést hordozó áru eladásra való felkínálása, forgalomba hozatala, valamint eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartása, valamint a megjelölés használata üzleti iratokon vagy reklámban.

8. A MarkenG 14. cikkének (5) bekezdése értelmében ismétlődő jogsértés veszélye esetén a védjegyjogosult eltiltás útján bárkivel szemben felléphet, aki a (2)–(4) bekezdésben foglaltak megsértésével használ valamely megjelölést. Ez a jog akkor is fennáll, ha a jogsértés veszélye az első alkalommal áll fenn.

A tényállás, az alapeljárás, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

9. PH két, többek között „búvárkészülékek, búvárruhák, búvárkesztyűk, búvármaszkok és búvár-légzőkészülékek” tekintetében Németországban lajstromozott szó- és ábrás védjegy jogosultja, amelyek az alábbiakban láthatók:

10. A Spanyolországban székhellyel rendelkező TRS PH védjegyeinek felhasználásával búvárfelszerelést reklámozott, illetve kínált fel eladásra az általa működtetett www.scubastore.com internetes oldalon, valamint a www.amazon.de értékesítési platformon. Egyes termékfotók e védjegyeket hordozó árukat ábrázoltak. Ez történt a PH által 2019. június 8-án próbavásárlás keretében megvásárolt súlyzseb esetében is, amelyet azonban úgy szállítottak le neki, hogy az említett védjegyek sem a terméken, sem annak csomagolásán nem voltak feltüntetve.

11. Egy eredménytelen felszólítást követően PH keresetet nyújtott be a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürthi regionális bíróság, Németország) előtt, amely arra irányult, hogy a bíróság kötelezze a TRS-t a szóban forgó védjegyek gazdasági tevékenysége körében Németországban történő, búvárfelszerelésekre vonatkozó használatának abbahagyására. Többek között azt kérte, hogy a TRS-t tiltsák el attól, hogy ezeket a megjelöléseket búvárfelszerelésen, illetve annak kiszerelésén vagy csomagolásán helyezze el, e megjelöléseket hordozó búvárfelszerelést kínáljon fel eladásra, gyártson, forgalmazzon vagy egyébként forgalomba hozzon, reklámozzon vagy az említett célokból birtokában tartson. PH azt is kérte, hogy a bíróság kötelezze a TRS-t kártérítés megfizetésére, információszolgáltatásra és a felszólítási költségek kamatokkal növelt összegének megtérítésére.

12. A TRS elismerte az arra irányuló kereseti követelést, hogy tartózkodjon a szóban forgó védjegyeket hordozó búvárfelszerelés eladásra való felkínálásától vagy reklámozásától, valamint hogy szolgáltasson információt és állapítsák meg kártérítési kötelezettségét.

13. 2022. február 3-i ítéletével a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürthi regionális bíróság) a TRS általi részleges elismerésnek megfelelően marasztalta a TRS-t, és felszólítási költségek címén megítélt továbbá PH-nak egy kamatokkal növelt összeget. A keresetet az ezt meghaladó részében elutasította.

14. PH fellebbezése nyomán az Oberlandesgericht Nürnberg (nürnbergi regionális felsőbíróság, Németország) kiterjesztette az abbahagyásra kötelezést, kiegészítve azt többek között azzal, hogy „és forgalmazzon vagy az említett célból birtokban tartson”, a fellebbezést pedig az ezt meghaladó részében elutasította.

15. A kérdést előterjesztő bírósághoz, a Bundesgerichtshofhoz (szövetségi legfelsőbb bíróság) benyújtott felülvizsgálati kérelmével a TRS többek között azt vitatja, hogy az Oberlandesgericht Nürnberg (nürnbergi regionális felsőbíróság) marasztalta a PH védjegyeinek bitorlását megvalósító búvárfelszerelés raktáron tartása miatt, és a Landgericht Nürnberg-Fürth (nürnberg-fürthi regionális bíróság) első fokon hozott ítéletének helybenhagyását kéri.

16. A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint az áruknak a védjegyekről szóló törvény 14. §-ának (2) bekezdése és (3) bekezdésének 2. pontja szerinti jogosulatlan birtokban tartásának megvalósulásához anyagi elemként a védjegybitorlást megvalósító áruk birtokban tartásának, szándék elemként pedig az abból a célból történő birtokban tartás akarati jellegének kell fennállnia, hogy a terméket bármilyen jogügylet alkalmazásával, beleértve az eladásra való felkínálást is, bevezessék a piacra. Mivel e szabályok a 2015/2436 irányelv 10. cikke (2) bekezdése a) pontjának és (3) bekezdése b) és e) pontjának átültetésére irányulnak, azokat az irányelvvel összhangban kell értelmezni.

17. A kérdést előterjesztő bíróság kételyei a tárgyi elemre vonatkoznak. Először is a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a szellemi tulajdonra vonatkozó jogban irányadó területiség elvéből adódóan a belföldi védjegy oltalma a Németországi Szövetségi Köztársaság területére korlátozódik, és csak az e területen elkövetett cselekmények szankcionálhatók. Ezen elv fényében e bíróság azt a kérdést veti fel, hogy megtiltathatja-e egy nemzeti védjegy jogosultja az (EU) 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján, hogy egy személy külföldön az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron, illetve birtokban védjegybitorlást megvalósító árut.

18. A kérdést előterjesztő bíróság előadja, hogy e rendelkezésnek két lehetséges értelmezése van. Tehát a területiség elvének megfelelően úgy lehet tekinteni, hogy nem bitorol belföldi védjegyet az a személy, aki külföldön árukat tart raktáron, illetve birtokban, még ha ezt abból a célból teszi is, hogy azokat a megjelölés alatt a szóban forgó állam területén eladásra kínálja fel vagy ott forgalomba hozza.

19. Az is elképzelhető azonban, hogy – a fellebbviteli bíróság álláspontjának megfelelően – valamely nemzeti védjegy bitorlásának megállapításához elegendő, ha a szóban forgó áruk külföldi raktáron, illetve birtokban tartása abból a célból valósul meg, hogy a megjelölést hordozó árut az oltalom szerinti országban eladásra kínálják fel vagy forgalomba hozzák. Ezen értelmezés alátámasztása céljából a kérdést előterjesztő bíróság a Bíróság azon ítéletére [3] hivatkozik, amelyben a Bíróság a szerzői joggal kapcsolatban azt állapította meg, hogy a csak belföldön védelem alatt álló oltalmi jog külföldön elkövetett cselekményekkel is megsérthető.

20. Másodszor, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy az (EU) 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett „raktáron, illetve birtokban tartás” fogalma (a német nyelvi változatban „besitzen”) megköveteli-e a védjegybitorlást megvalósító áruhoz való tényleges hozzáférés lehetőségét, vagy elegendő az azon személyre való ráhatás lehetősége, aki ténylegesen hozzáfér az említett áruhoz.

21. E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a német jogban a „Besitz” fogalma tág jelentéssel bír, és magában foglalja mind a „közvetlen birtoklást”, mind a „közvetett birtoklást”. A „közvetlen birtoklás” a dolog feletti tényleges hatalom megszerzését jelenti, és megszűnik, ha a birtokos lemond a dolog feletti tényleges hatalomról, vagy elveszíti azt. Ezzel szemben, ha valaki olyan jogviszony alapján birtokolja a dolgot, amely alapján valamely másik személlyel szemben meghatározott ideig birtokban tartásra jogosult vagy köteles, akkor ez a másik személy „közvetett birtokosnak” minősül. A kérdést előterjesztő bíróság tehát a távértékesítés útján történő áruvásárlás példáját hozza fel, amelynek keretében az árut elküldő eladó az árunak az eladótól a vevőhöz szállító logisztikai szolgáltatónak történő átadásakor közvetett birtokossá, míg e szállítási szolgáltató közvetlen birtokossá válik.

22. Ha tehát a német jog szerint a TRS „közvetett birtokosnak” minősülhet, a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak afelől, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja kiterjed-e a harmadik személyek birtoklására. E tekintetben Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Coty Germany ügyre vonatkozó indítványára [4] hivatkozik, amelyből kitűnik, hogy a „raktáron, illetve birtokban tartás” kifejezés nem szerepel az (EU) 2017/1001 rendelet 9. cikkének [5] valamennyi nyelvi változatában, mivel egyes változatok inkább olyan igéket és főneveket használnak, amelyek az áruk „raktározásának” tevékenységét jelzik, amely megköveteli az árukhoz való közvetlen hozzáférést.

23. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanakkor jelzi, hogy az uniós jog már lehetővé tette a logisztikai szolgáltató, illetve fuvarozó olyan cselekményei kereskedőnek való betudhatóságát, amelyek valamely nemzeti szellemi tulajdonjogot sértenek. [6]

[3] 2012. június 21-i Donner ítélet (C-5/11, a továbbiakban: Donner ítélet, EU:C:2012:370, 30. pont).

[4] C-567/18, EU:C:2019:1031, 46. és 47. pont.

[5] Az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.).

[6] Lásd: Donner ítélet (27. pont).

24. E körülmények között a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Megtiltathatja-e egy nemzeti védjegy jogosultja a [2015/2436 irányelv] 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja alapján, hogy egy személy külföldön az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron, illetve birtokban védjegybitorlást megvalósító árut?

2) A [2015/2436 irányelv] 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett »raktáron, illetve birtokban tartás« fogalma szempontjából a védjegybitorlást megvalósító áruhoz való tényleges hozzáférés lehetősége-e a meghatározó, vagy elegendő az azon személyre való ráhatás lehetősége, aki ténylegesen hozzáfér az említett áruhoz?”

25. Írásbeli észrevételeket a német védjegyek jogosultja és az Európai Bizottság terjesztett elő.

Elemzés

26. A 2015/2436 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése értelmében a védjegy lajstromozása a jogosult számára kizárólagos jogot biztosít, amely a 10. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerint feljogosítja őt arra, hogy bárkivel szemben fellépjen, aki hozzájárulása nélkül gazdasági tevékenység körében a védjeggyel azonos megjelölést használ az árujegyzékben szereplő azonos árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban. Az irányelv 10. cikkének (3) bekezdése tehát nem kimerítő jelleggel felsorolja a használat több olyan típusát, amelyet a védjegyjogosult megtilthat.[7] Az említett irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja előírja, hogy a lajstromozott védjegy jogosultja megtilthatja, hogy a védjegyével ellátott árukat eladásra felkínálják, forgalomba hozzák vagy e célból raktáron tartsák.

27. Előzetesen emlékeztetek arra, hogy a védjegyek oltalmát az Unión belül több oltalmi rendszer párhuzamos fennállása jellemzi. Egyrészt az uniós jogalkotó a 2015/2436 irányelven keresztül megkísérelte a nemzeti védjegyjogszabályok közelítését. Másrészt a 2017/1001 rendelet bevezette az egységes, az Unió egész területén alkalmazandó védjegyjogot. A védjegyekre vonatkozó uniós jog mindazonáltal nem lép a tagállamok védjegyekre irányadó jogszabályainak helyébe, hanem kiegészíti a nemzeti oltalmi rendszereket. A nemzeti védjegyek fennállnak, mivel szükségesnek minősülnek azon vállalkozások számára, amelyek nem döntenek a védjegyük uniós szintű oltalma mellett.[8]

28. Emlékeztetek arra is, hogy a területiség elve (*lex loci protectionis*) alapján a nemzeti védjegyoltalom jogi hatálya azon állam területére korlátozódik, amelyben az oltalom alatt áll.[9] Ezen elv azt jelenti, hogy azon állam joga határozza meg a védjegyoltalom feltételeit, ahol valamely védjegy oltalmát kérték. A nemzeti jog egyébként csak az adott ország területén

[7] Lásd: 2022. november 17-i Merck Sharp & Dohme és társai ítélet (C-224/20, a továbbiakban: Merck Sharp & Dohme és társai ítélet, EU:C:2022:893, 112. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2022. november 17-i Impexeco és PI Pharma ítélet (C-253/20 és C-254/20, EU:C:2022:894, 44. pont).

[8] Lásd e tekintetben a 2017/1001 rendelet (5)–(8) preambulumbekezdését. Lásd még: 2012. március 22-i Génesis ítélet (C-190/10, EU:C:2012:157, 30. és 31. pont); valamint Jääskinen főtanácsnok Génesis ügyre vonatkozó indítványa (C-190/10, EU:C:2011:202, 31–33. pont).

[9] Lásd a 2017/1001 rendelet (5) preambulumbekezdését; lásd még: Jääskinen főtanácsnok Génesis ügyre vonatkozó indítványa (C-190/10, EU:C:2011:202, 29. pont); valamint többek között: Wertheimer, H. W., „The Principle of Territoriality in the Trademark Law of the Common Market Countries”, *International and Comparative Law Quarterly*, 1967, 16. kötet, 3. szám, 630. o., és Dinwoodie, G. B., „Territorial Overlaps in Trademark Law: The Evolving European Model”, *Notre Dame Law Review*, 2017, 92. kötet, 4. szám, 1673. o.

elkövetett cselekményeket tudja szankcionálni. Ebből következik, hogy az általános szabály értelmében a nemzeti védjegy jogosultja nem hivatkozhat az említett oltalomra e tagállam területén kívül.[10] Ez az elv az európai uniós védjegyekre is vonatkozik, mivel az uniós szinten biztosított oltalom főszabály szerint nem teszi lehetővé a védjegyoltalomra történő hivatkozást az Unión kívüli területeken.[11]

29. A jelen ügyben a területiség elve önmagában nem képezi vita tárgyát. Felmerül azonban a kérdés, hogy előfordulhatnak-e olyan különleges helyzetek, amelyekben a külföldön végzett cselekmények valamely nemzeti védjegyjog megsértését valósítják meg, és ennek következtében e jog jogosultja hivatkozhat a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjára annak érdekében, hogy megtiltsa a nemzeti védjegyével ellátott áruk eladásra való felkínálását, forgalomba hozatalát vagy e célból történő raktáron, illetve birtokban tartását. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett két kérdés konkrétabban az oltalom alatt álló védjegy jogosultja által megtiltható egyik cselekmény, nevezetesen „az [áruk] e célból történő raktáron, illetve birtokban tartása” terjedelmének meghatározására irányul.

30. E tekintetben hozzáteszem, hogy a Bíróságnak már volt alkalma tisztázni, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának szövegéből az következik, hogy az „e célból” történő raktáron tartás fogalma az áruk eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron tartására vonatkozik. Ebből következik, hogy ahhoz, hogy egy oltalom alatt álló védjeggyel azonos megjelölésekkel ellátott áruk raktáron, illetve birtokban tartását e megjelölés „használatának” lehessen minősíteni az irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében, és az említett védjegy jogosultját fel lehessen jogosítani jogai érvényesítésére és az irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjára való hivatkozásra, az is szükséges, hogy e gazdasági szereplő maga is az e rendelkezésben foglalt célt kövesse, amely az áruk eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala. Az áruk forgalomba hozatal céljából történő raktáron, illetve birtokban tartása tehát a szabad forgalomba bocsátást megelőző cselekmény, amelyet az uniós jogalkotó kifejezetten ekként határoz meg, és amellyel szemben a védjegyjogosult felléphet.[12]

[10] Lásd ebben az értelemben: 1994. június 22-i IHT Internationale Heiztechnik és Danzinger ítélet (C-9/93, EU:C:1994:261, 22. pont); 2012. április 19-i Wintersteiger ítélet (C-523/10, EU:C:2012:220, 25. pont).

[11] Lásd ebben az értelemben: 2017. december 7-i Coca-Cola kontra EUIPO – Mitico [Master] ítélet (T-61/16, EU:T:2017:877, 81. pont); 2022. december 21-i International Masis Tabak kontra EUIPO – Philip Morris Brands (Egy cigarettásdoboz ábrázolása) ítélet (T-44/22, nem tették közzé, EU:T:2022:843, 78. pont).

[12] Lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i TOP Logistics és társai ítélet (C-379/14, EU:C:2015:497, 38., 41. és 42. pont), összefüggésben a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 5. cikkének (3) bekezdésével. Az említett irányelvet felváltotta a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2008. L 299., 25. o.), amely utóbbit a 2015/2436 irányelv váltott fel. Márpedig a 89/104 első irányelv 5. cikke (1) és (2) bekezdése, valamint (3) bekezdésének b) pontja nem módosult lényegesen a 2008/95 irányelv megfelelő rendelkezéséhez – az (1) és (2) bekezdéséhez, valamint (3) bekezdésének b) pontjához –, valamint a 2015/2436 irányelv megfelelő rendelkezéseihez – annak 10. cikke (1) és (2) bekezdéséhez, valamint (3) bekezdésének b) pontjához – képest, a szövegezés, a szövegkörnyezet és a cél tekintetében. Ebből következik, hogy a 89/104 első irányelv és a 2008/95 irányelv e rendelkezéseire vonatkozó ítélkezési gyakorlatra való hivatkozások a 2015/2436 irányelv 10. cikkének értelmezése szempontjából továbbra is relevánsak.
Lásd még: 2020. április 2-i Coty Germany ítélet (C-567/18, a továbbiakban: Coty Germany ítélet, EU:C:2020:267, 44. és 45. pont), amelyben az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 78., 1. o., helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) 9. cikke (2) bekezdésének b) pontjáról volt szó. Mivel a 2017/1001 rendelet 9. cikkének szövege, amelynek lényegét a 207/2009 rendelet 9. cikke és a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 9. cikke átveszi, szinte megegyezik a 2015/2436 irányelv 10. cikkének szövegével, az európai uniós védjegyről szóló rendeletek e rendelkezéseire vonatkozó érvelések értelemszerűen átültethetők a 2015/2436 irányelv e rendelkezésére. Lásd e tekintetben: Merck Sharp & Dohme és társai ítélet (112–116. pont); lásd még: Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok ÖKO-Test Verlag ügyre vonatkozó indítványa (C-690/17, EU:C:2019:39, 26. pont).

A nemzeti védjegyjog területen kívüli raktáron, illetve birtokban tartás általi megsértésére vonatkozó első kérdésről

31. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy egy nemzeti védjegy jogosultja megtiltathatja ez alapján, hogy egy személy külföldön az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron, illetve birtokban védjegybitorlást megvalósító árut.

32. Úgy vélem, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata alapján igenlő választ lehet adni erre a kérdésre.

33. Az oltalom alatt álló védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló megjelöléssel ellátott árunak az Unióban található fogyasztók részére címzett, internetes oldalon eladásra való felkínálását vagy hirdetését vizsgálva ugyanis a Bíróság megállapította, hogy a védjegyoltalomra vonatkozó szabályok tényleges érvényesülését sértené, ha az Unióban lajstromozott védjeggyel azonos, vagy ahhoz hasonló megjelölés használata esetében azokat nem kellene alkalmazni azon egyedüli okból, hogy az a harmadik személy, akitől ezen felkínálás vagy hirdetés származik, harmadik államban telepedett le, az általa használt internetes oldal szervere ilyen államban található, vagy pedig az említett felkínálás vagy hirdetés tárgyát képező termék harmadik államban található. A Bíróság úgy ítélte meg, hogy a védjegyjogosult ebben az esetben akár a 89/104 első irányelv 5. cikke, akár a 40/94 rendelet 9. cikke alapján felléphet ezekkel az értékesítésekkel, ajánlatokkal vagy hirdetésekkel szemben. [13]

34. A Bíróság hozzátette, hogy valamely internetes oldalnak a védjegyoltalommal érintett területen való puszta elérhetősége nem elegendő azon következtetés levonásához, hogy az ott feltüntetett eladásra való felkínálás az említett területen található fogyasztókat célozza. A nemzeti bíróságok feladata annak eseti értékelése, hogy releváns jelek engednek-e arra következtetni, hogy a védjeggyel érintett területen elérhető online piacon feltüntetett eladásra történő felkínálást az e területen található fogyasztóknak címezték–e, és különösen azt kell figyelembe venniük, hogy az eladásra való felkínáláskor megadják-e azokat a földrajzi területeket, ahová az eladó hajlandó az árut elküldeni. [14]

35. Ezenkívül bizonyos, olyan intézkedésekre vonatkozó ügyekben, amelyekre valamely szellemitulajdon-jog jogosultja hivatkozhat a védjegyével ellátott és harmadik országból származó áruk Unióban történő értékesítése esetén, különösen ha ezen áruk felkínálása vagy az eladása az alatt ment végbe, amíg az áruk külső árutovábbítási vagy vámraktározási eljárás alatt álltak, a Bíróság lényegében úgy ítélte meg, hogy az oltalom alatt álló szellemitulajdon-jogok sérülhetnek, ha a harmadik országokból származó áruk még az ezen oltalom által érintett területre való megérkezésüket megelőzően az e terület fogyasztóihoz intézett olyan kereskedelmi aktus tárgyát

[13] Lásd: 2011. július 12-i L'Oréal és társai ítélet (C-324/09, a továbbiakban: L'Oréal és társai ítélet, EU:C:2011:474, 62., 63. és 67. pont), amely többek között az Európai Gazdasági Térségen kívüli harmadik államban található olyan árukra vonatkozott, amelyek az Unió valamely tagállamában lajstromozott védjeggyel vannak ellátva, amelyeket valamely gazdasági szereplő online piac útján és az említett védjegy jogosultjának hozzájárulása nélkül az e védjeggyel érintett területen található fogyasztóknak értékesít, vagy azokat az e területen található fogyasztókat célzó ilyen piacon eladásra kínálja fel, vagy hirdeti.
Lásd még ebben az értelemben: 2019. szeptember 5-i AMS Neve és társai ítélet (C-172/18, EU:C:2019:674, 47–49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), amely egy tagállami bíróságnak az európai uniós védjegy bitorlása miatti kereset elbírálására vonatkozó joghatóságára vonatkozott, amennyiben az elektronikus úton megjelenített reklámok és értékesítési ajánlatok az említett tagállam fogyasztói felé irányultak, noha a harmadik személy ezen elektronikus megjelenítés érdekében egy másik tagállamban hozott döntéseket és intézkedéseket. Ebben az ítéletben a Bíróság többek között a L'Oréal és társai ítéletben kifejtett érvelésre támaszkodott.

[14] Lásd: L'Oréal és társai ítélet (64. és 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2019. szeptember 5-i AMS Neve és társai ítéletet (C-172/18, EU:C:2019:674, 56. pont).

képezik, mint az eladás vagy eladásra való felkínálás. A védjegyjogosult tehát megakadályozhatja az ilyen áruk felkínálását vagy eladását, ha az szükségszerűen kapcsolódik a védjeggyel ellátott áru Unióban történő forgalomba hozatalához. [15]

36. Ezenfelül, amint arra a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, a Bíróság szerzői jogi védelem alatt álló művek tiltott kereskedelmi célú hasznosításában részesként való közreműködés miatt indított büntetőeljárás keretében benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában hozott ítéletében utalt arra, hogy a külföldön végzett cselekmények sérthetnek olyan jogot, amely kizárólag valamely tagállam területén élvez védelmet. Ily módon a Bíróság a Donner ítéletben megállapította, hogy az a kereskedő, aki reklámanyagaival egy adott tagállam vásárlóközönségének tagjait célozza meg, továbbá speciális szállítási rendszert, illetve fizetési módot dolgoz ki és biztosít a részükre, vagy lehetővé teszi, hogy ezeket valamely harmadik személy alkalmazza helyette, és ezáltal az ugyanezen tagállamban szerzői jogi védelem alatt álló művek többszörözött példányainak a vásárlóközönség említett tagjai számára történő kiszállítását biztosítja, a fenti jogot sértő cselekményt valósít meg abban a tagállamban, amelyben a szállítás teljesült. [16]

37. Hasonlóképpen, a tagállamok bíróságainak a szerzői vagyoni jog állítólagos megsértése esetén fennálló joghatóságával kapcsolatos ügyben a Bíróság kimondta, hogy azon tagállam bíróságai, amelyben a szerző vagyoni jogai biztosítottak, kötelesek elbírálni az e jogok megsértésére vonatkozó állításokat, még akkor is, ha e jogok állítólagos megsértése egy másik tagállamban végzett cselekményekből ered, amennyiben fennáll annak veszélye, hogy az állítólagos kár az eljáró bíróság illetékességi területén bekövetkezik. [17]

38. A fenti ítélkezési gyakorlat összességéből következik, hogy az annak meghatározását lehetővé tevő alapvető tényező, hogy valamely szellemi tulajdonjog jogosultja hivatkozhat-e e jogára a külföldön elkövetett cselekményekkel szemben, lényegében azon tényen alapul, hogy e cselekmények – mint az érintett áruk értékesítése, eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala – az azon a területen található fogyasztókat célozzák meg, ahol a szóban forgó szellemi tulajdonjog oltalom alatt áll.

39. Függetlenül az említett ítéletek konkrét hátterétől, a szellemi tulajdonjog jogosultja számára a szellemi tulajdonjog külföldön – azon a területen kívül, ahol az említett jog oltalom alatt áll – elkövetett állítólagos megsértése esetén rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőségekkel kapcsolatos megfontolások horizontális jellegűek, és ennélfogva véleményem szerint átültethetők a jelen esetre.

[15] Lásd ebben az értelemben: 2005. október 18-i Class International ítélet (C-405/03, EU:C:2005:616, 58–61. pont), amely többek között a 89/104 első irányelv 5. cikke (1) és (2) bekezdésének, valamint (3) bekezdése b) pontjának, valamint a 40/94 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének és (2) bekezdése b) pontjának értelmezésére vonatkozott; lásd még: 2011. december 1–jei Philips ítélet (C-446/09 és C-495/09, EU:C:2011:796, 56–58. pont), amely olyan árukra vonatkozott, amelyek sérthetik a lajstromozott formatervezési minták által biztosított kizárólagos jogokat és bizonyos szerzői jogokat, valamint egy európai uniós védjegyet, és amelyben a Bíróság a L'Oréal és társai ítéletre és a 2005. október 18-i Class International ítéletre (C-405/03, EU:C:2005:616) hivatkozott. Lásd még: 2014. február 6-i Blomqvist ítélet (C-98/13, EU:C:2014:55, 32–35. pont).

[16] Donner ítélet (30. pont). Pontosabban fogalmazva, a Bíróság megállapította, hogy az ilyen kereskedő az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2001. L 167., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 230. o.; helyesbítések: HL 2008. L 314., 16. o.; HL 2014. L 10., 32. o.) 4. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „nyilvános terjesztést" valósít meg.

[17] Lásd: 2013. október 3-i Pinckney ítélet (C-170/12, EU:C:2013:635, 43–47. pont). A Bíróság egyértelművé tette, hogy e bíróság joghatósága kizárólag a tagállamának területén okozott károkra terjed ki.

40. Hasonlóképpen a jelen ügyben el kell kerülni, hogy az a harmadik személy, aki valamely nemzeti védjeggyel azonos megjelölést az említett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal azonos áruk vonatkozásában e védjegy jogosultjának hozzájárulása nélkül használ, kifogást emelhessen az 2015/2436 rendelet 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának alkalmazása ellen, és ezáltal sértse az említett rendelkezés hatékony érvényesülését arra a helyre való hivatkozással, ahol az árut birtokban, illetve raktáron tartják abból a célból, hogy a harmadik személy azokat eladásra felkínálja vagy forgalomba hozza azon a területen, ahol ez a védjegy oltalom alatt áll.

41. Mivel az áruk eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron, illetve birtokban tartása a 2015/2436 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében azon használat körébe tartozik, amelyeket a védjegyjogosult megtilthat, és amelyekre e rendelkezés (3) bekezdésének b) pontja kifejezetten utal, a nemzeti védjegy jogosultjának véleményem szerint a védjegy által számára biztosított kizárólagos jog alapján jogosultnak kell lennie az ez ellen való fellépésre.

42. A 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját ezért úgy kell értelmezni, hogy az biztosítja a nemzeti védjegy oltalmát az e védjegyhez fűződő jogokat sértő árunak a nemzeti védjegyoltalom területén kívüli raktáron, illetve birtokban tartásával szemben, ha a külföldi raktáron, illetve birtokban tartás abból a célból valósul meg, hogy az árut az oltalom szerinti országban eladásra felkínálják vagy forgalomba hozzák.

43. Mivel érdemleges kapcsolódási tényezőnek kell fennállnia a védjegyoltalom szerinti nemzeti területtel, e rendelkezés ilyen értelmezése összhangban van a területiség elvével. Ez egybevág a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatával, amely többször is megállapította, hogy a védjegyjogosultnak azért biztosítottak ilyen kizárólagos jogot, hogy lehetővé tegyék számára különös védjegyjogosulti érdekeinek megvédését, azaz annak garantálását, hogy a védjegy betölthesse a saját funkcióit. Az említett jog gyakorlásának tehát azon esetekre kell korlátozódnia, amikor a megjelölés harmadik személy általi használata sérti vagy sértheti a védjegy funkcióit, amelyek között szerepel a védjegy alapvető funkciója, ami abban áll, hogy biztosítsa a fogyasztó vagy végső felhasználó számára a védjeggyel jelölt áru származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve ezáltal számára, hogy azt az összetévesztés veszélye nélkül meg tudja különböztetni a máshonnan származó áruktól. [18]

44. A fenti megfontolások alapján arra a következtetésre jutottam, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy egy nemzeti védjegy jogosultja megtiltathatja, hogy egy személy egy másik tagállamban az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron, illetve birtokban a védjegyének bitorlását megvalósító árut.

A „raktáron, illetve birtokban tartás” fogalmára vonatkozó, második kérdésről

45. Előzetes döntéshozatalra előterjesztett második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy úgy kell-e értelmezni az (EU) 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját, hogy az e rendelkezés értelmében vett „raktáron, illetve birtokban tartás”

[18] Lásd ebben az értelemben többek között: 2022. október 27-i Soda-Club (CO2) SA és SodaStream International BV ítélet (C-197/21, EU:C:2022:834, 35. és 36. pont); Merck Sharp & Dohme és társai ítélet (45. pont); 2024. január 25-i Audi (Embléma hűtőrácsra való rögzítésére szolgáló elem) ítélet (C-334/22, EU:C:2024:76, 31. pont).

megállapíthatósága szempontjából a védjegybitorlást megvalósító áruhoz való tényleges hozzáférés lehetősége a meghatározó, vagy elegendő az azon személyre való ráhatás lehetősége, aki ténylegesen hozzáfér az említett áruhoz.

46. A „Besitz” fogalmának a német jog szerinti, valamint a jelen indítvány 21. pontjában kifejtett jelentésére tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést úgy kell értelmezni, hogy az arra vonatkozik, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett raktáron tartás (a német nyelvű változatban: „besitzen”) kizárólag az áruk feletti „tényleges hatalom megszerzését” jelenti, úgy, hogy az akkor szűnik meg, amikor a birtokosnak már nincs lehetősége arra, hogy ténylegesen hozzáférjen ezen árukhoz, vagy pedig – csakúgy, mint a német jogban – azt a helyzetet is magában foglalja, amikor egy személy harmadik személynek „átadja” vagy „rendelkezik” ezen áruk „birtokban tartásának jogáról vagy kötelezettségéről”, oly módon, hogy e személy meghatározó befolyással rendelkezik e harmadik személy felett az áruk rendeltetéséről való döntés tekintetében.

47. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből és az egyenlőség elvéből az következik, hogy a jelentésének és hatályának meghatározása érdekében a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a szóban forgó rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját. [19]

48. Ezenkívül az uniós jogi rendelkezések különböző nyelvi változatai egységes értelmezésének szükségessége az egyes nyelvi változatok közötti eltérés esetén azt is megköveteli, hogy a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel értelmezzék, amelynek az a részét képezi. [20]

49. Márpedig a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja jelentésének és hatályának meghatározása érdekében egyáltalán nem tartalmaz utalást a tagállamok jogára, és e rendelkezés különféle nyelvi változatainak összevetéséből az derül ki, hogy azok e tekintetben bizonyos eltéréseket mutatnak.

50. Amint arra a kérdést előterjesztő bíróság helyesen rámutatott, a Bíróság a Coty Germany ítéletben megvizsgálta a „raktáron tartás” fogalmát. Különösen azt kellett meghatározni, hogy a védjegybitorlást megvalósító áruk raktározásának ténye – anélkül, hogy azokat maguk kínálták volna fel eladásra vagy hozták volna forgalomba, és anélkül, hogy ezeket az árukat eladásra szándékozták volna felkínálni vagy forgalomba szándékozták volna hozni – tekinthető-e a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése, valamint a 2017/1001 rendelet 9. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében vett „használatnak”, és különösen úgy, mint amely a 207/2009 rendelet 9. cikke (2) bekezdésének – a 2017/1001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének b) pontjában lényegében átvett – b) pontja értelmében véve ezen áruk eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala céljából való „raktáron tartása”. [21]

51. E tekintetben Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok helyesen állapította meg, hogy a „birtokban tartás” kifejezés, amelynek konkrét jelentéseit vizsgálja a kérdést előterjesztő bíróság, nem szerepel a 2017/1001 rendelet 9. cikke (3) bekezdése b) pontjának valamennyi nyelvi változatában. Így tehát a francia („détenir”) és a német („besitzen”) nyelvi változat a birtokban

[19] Lásd többek között: 2022. október 13-i Gemeinde Bodman-Ludwigshafen ítélet (C-256/21, EU:C:2022:786, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[20] Lásd: 2012. március 22-i Génesis ítélet (C-190/10, EU:C:2012:157, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[21] Coty Germany ítélet (35. pont).

tartás („possessio”) jogintézményével közvetlenül összefüggő szavakat használja. Más változatok, mint a spanyol, az olasz, a portugál, az angol és a svéd („almacenarlos”, „stoccaggio”, „armazená-los”, „stocking”, illetve „lagra”), inkább olyan igéket és főneveket használnak, amely az áruk *raktározásának* tevékenységét jelzi. [22]

52. Bár a Bíróságnak a Coty Germany ítéletben végső soron nem kellett eldöntenie, hogy mit kell konkrétan a 2017/1001 rendelet 9. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében vett „raktáron tartás” fogalma alatt érteni, és a „áru eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala céljából” történő raktáron tartás kereskedelmi céljára összpontosított, az említett ítélet, valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlata hasznos támpontokat nyújt a jelen ügyben előterjesztett kérdés megválaszolásához.

53. A jelen indítvány 30. pontjában említettek szerint ugyanis az oltalom alatt álló védjeggyel ellátott áruk birtoklása a védjegynek a 2017/1001 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése vagy a 2015/2436 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, az e rendelkezések (3) bekezdésében nem kimerítő jelleggel felsorolt olyan „használatának” minősül, amelyet az európai uniós védjegyjog vagy a nemzeti védjegyjog jogosultja megtilthat, amennyiben e raktáron, illetve birtokban tartás célja az áruk eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala.

54. Márpedig a Bíróságnak már volt alkalma hangsúlyozni, hogy szokásos jelentése szerint a „használ” kifejezés szokásos értelmében véve aktív magatartást és a használatnak minősülő aktus közvetlen vagy közvetett meghatározását jelenti. E vonatkozásban rámutatott, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése, valamint a 2008/95 irányelv 5. cikkének (3) bekezdése, amelyeket a 2015/2436 irányelv 10. cikkének (3) bekezdése lényegében átvesz, és amelyek nem kimerítő jelleggel felsorolják azon használati módokat, amelyekkel szemben a védjegyjogosult felléphet, kizárólag harmadik személyek aktív magatartásait említik. [23] Ezzel összefüggésben a Bíróság emlékeztetett arra, hogy a 207/2009 rendelet 9. cikkének, valamint 2008/95 irányelv 5. cikkének célja, hogy olyan jogorvoslati eszközt biztosítsanak az európai uniós védjegy vagy a nemzeti védjegy jogosultjának, amely lehetővé teszi számára, hogy fellépjen védjegye harmadik személy általi bármely használatával szemben, és így megszüntettesse azt, amennyiben a használatra a hozzájárulása nélkül kerül sor. Azonban kizárólag a használatnak minősülő aktust közvetlenül vagy közvetetten meghatározó más személy van ténylegesen olyan helyzetben, hogy megszüntesse e használatot, és így megfeleljen az említett tilalomnak. [24]

55. A Bíróság tehát számos olyan helyzetet vizsgált, amelyekben a szolgáltatást nyújtó harmadik személy – online piacteret üzemeltető, hirdető vagy raktárengedélyes – más védjegyének megfelelő megjelölést használt, annak meghatározása érdekében, hogy e harmadik személy tekinthető-e úgy, mint aki az említett megjelölést „használja”.

56. Így a Bíróság megállapította, hogy az online piacterek üzemeltetői, akik tárolási szolgáltatásokat nyújtanak az e piactereken működő eladóknak, és akiknek nem az a céljuk, hogy az általuk tárolt árukat maguk kínálják fel eladásra, vagy maguk hozzák forgalomba, nem „használják” a raktározott árukon elhelyezett megjelöléseket. A Bíróság megállapította, hogy az a

[22] Lásd: Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Coty Germany ügyre vonatkozó indítványa (C-567/18, EU:C:2019:1031, 46. pont).

[23] Lásd: 2016. március 3-i Daimler ítélet (C-179/15, a továbbiakban: Daimler ítélet, EU:C:2016:134, 40. pont), „így a megjelölés „»elhelyezés[ét]« az árun vagy csomagolásán, annak »használat[át]« az üzleti iratokon vagy a reklámozásban, a megjelölést hordozó áru eladásra való »felkínálás[át]«, »forgalomba hozatal[át]«, valamint forgalomba hozatal céljából történő »raktáron tartás[át]«, azok »behozatal[át]« vagy »kivitel[ét]«, illetve szolgáltatások e megjelölés alatt történő »kínálás[át]« vagy »nyújtás[át]«”.

[24] Lásd: Daimler ítélet (39–41. pont); 2018. július 25–i Mitsubishi Shoji Kaisha és Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe ítélet (C-129/17, EU:C:2018:594, 38. pont); Coty Germany ítélet (37. és 38. pont); 2022. december 22–i Louboutin (Védjegybitorló megjelölés használata online piacon) ítélet (C-148/21 és C-184/21, EU:C:2022:1016, 27. és 28. pont).

tény, hogy megteremti a valamely megjelölés használatához szükséges technikai feltételeket, és e szolgáltatásért ellenértéket kap, nem jelenti szükségképpen azt, hogy az említett szolgáltatás nyújtója maga is használná az említett megjelölést. Hacsak nem állapítható meg kapcsolat a szóban forgó megjelölés és a szolgáltatást nyújtó harmadik személy által nyújtott szolgáltatások között, az említett használatot a szolgáltató ügyfelei végzik. [25]

57. Továbbá a Bíróság szerint nem tudhatók be a hirdetőnek más, olyan gazdasági szereplők – így az internetes hirdetési oldalak üzemeltetői – által folytatott védjegyhasználat, amelyek figyelmen kívül hagyják a hirdető által a védjegy ilyen használatának elkerülésére irányulóan adott, kifejezett utasításokat, vagy amelyekkel a hirdető nem áll semmilyen közvetlen vagy közvetett kapcsolatban, és amelyek nem e hirdető megrendelésére és az ő nevében, hanem a saját kezdeményezésükre és a saját nevükben járnak el. A 2015/2436 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése tehát nem értelmezhető úgy, hogy valamely személy – magatartásától függetlenül – kizárólag azon az alapon, hogy e használat gazdasági előnnyel járhat a számára, úgy tekinthető, hogy más védjegyével azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést használ. [26]

58. A Bíróság egy olyan raktározó esetében, aki a szokásos munkája során egyszerűen megőrzi az árukat harmadik személy számára, szintén úgy ítélte meg, hogy az általa nyújtott, olyan áruk raktározására irányuló szolgáltatás, amelyek valamely más személy védjegyével vannak ellátva, nem képezi a megjelölés „használatát”. Az olyan közvetítő szolgáltatók, mint az áruraktározók, amelyek ügyfeleik számára nyújtanak szolgáltatásokat, nem vonhatók tehát felelősségre az elkövetett védjegybitorlásért, ha nem használják a megjelölést a kereskedelmi kommunikációjuk terén és saját gazdasági tevékenységük során sem. Más a helyzet ellenben azokban az esetekben, amikor valamely gazdasági szereplő olyan védjeggyel ellátott árukat ad át ennek a raktározónak – azok kereskedelmi forgalomba bocsátása érdekében –, amelynek nem ő a jogosultja. Ezt a gazdasági szereplőt tehát olyannak kell minősíteni, mint amely a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja értelmében „e célból tartja raktáron” az árut. Ennek hiányában a 10. cikk (3) bekezdésében említett, és általában a potenciális fogyasztókkal fennálló közvetlen kapcsolat nélkül végzett, kereskedelmi forgalomba bocsátás céljából történő birtokban tartás cselekményei nem minősülhetnének az említett cikk értelmében vett „használatnak”, és így nem lehetne azokkal szemben fellépni, miközben az uniós jogalkotó azokat kifejezetten úgy jelölte meg, mint amelyekkel szemben fel lehet lépni. [27]

59. Annak meghatározása érdekében, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, oltalom alatt álló védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést harmadik személy használ-e, a Bíróság tehát különbséget tett a szolgáltatók között az általuk kínált szolgáltatások és az általuk tanúsított magatartás alapján. Nincs szó ilyen használatról, ha a harmadik személy csupán a megjelölés használatához szükséges technikai feltételt nyújt, vagy ha passzív magatartást tanúsít a használatnak minősülő aktus közvetlen vagy közvetett meghatározása nélkül. [28] Ezzel szemben az ezen rendelkezés értelmében vett használat megvalósul, ha a szóban forgó harmadik személy közvetlen vagy közvetett ellenőrzést gyakorol a

[25] Lásd ebben az értelemben: 2010. március 23-i Google France és Google ítélet (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 57. és 72. pont), L’Oréal és társai ítélet (92., 102. és 103. pont); 2011 december 15-i Frisdranken Industrie Winters ítélet (C-119/10, EU:C:2011:837, 29. és 32. pont); Coty Germany ítélet (40–48. pont), amelyben a raktározónak egyébiránt nem volt tudomása arról, hogy védjegyjogokat sértő árukat tárolt; 2009. február 19-i UDV North America végzés (C-62/08, EU:C:2009:111, 47. pont).

[26] Lásd ebben az értelemben: Daimler ítélet (34–36. pont, 39. és 42. pont); 2020. július 2-i mk advokaten ítélet (C-684/19, EU:C:2020:519, 21–25. pont).

[27] Lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i TOP Logistics és társai ítélet (C-379/14, EU:C:2015:497, 42–45. pont), összefüggésben a 89/104 első irányelv 5. cikkének (3) bekezdésével.

[28] Lásd ebben az értelemben: Campos Sánchez-Bordona főtanácsnok Coty Germany ügyre vonatkozó indítványa (C-567/18, EU:C:2019:1031, 39. pont), amely a 2017/1001 rendelet 9. cikkének (2) bekezdésére hivatkozott.

tiltott használatnak minősülő aktus felett. Ez lehet olyan eladó, aki online piactereket vesz igénybe abból a célból, hogy olyan védjeggyel ellátott árukat kínáljon eladásra vagy hozzon forgalomba, amelynek nem ő a jogosultja, vagy akár egy olyan gazdasági szereplő, aki ezeket az árukat azok kereskedelmi forgalomba bocsátása érdekében átadja egy raktározónak, és aki az oltalom alatt álló védjegyet saját kereskedelmi kommunikációja keretében használja. [29]

60. A fentiek összességéből egyrészt az következik, hogy az áruk eladásra való felkínálása vagy forgalomba hozatala céljából történő „raktáron tartás" a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjában kifejezetten említett azon használatok közé tartozik, amelyeket az oltalom alatt álló védjegy jogosultja megtilthat. Másrészt a Bíróság lényegében már rámutatott arra, hogy az a gazdasági szereplő, aki az olyan védjeggyel ellátott árukat, amelynek nem ő a jogosultja, azok kereskedelmi forgalomba bocsátása érdekében átadja a raktározónak, e védjegyet használja, és az árukat e rendelkezés értelmében raktáron, illetve birtokban tartja. Ezért úgy vélem, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontja az oltalom alatt álló nemzeti védjegy jogosultját feljogosítja arra, hogy fellépjen minden olyan harmadik személlyel szemben, aki közvetlenül vagy közvetve ellenőrzést gyakorol e raktáron, illetve birtokban tartás felett.

61. Az áruk eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából történő raktáron, illetve birtokban tartása alatt tehát minden olyan helyzetet érteni kell, amelyben az oltalom alatt álló védjegy jogosultja által kifogásolt harmadik személy vagy maga tárolja az árukat eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából azon a területen, ahol a védjegy oltalom alatt áll, vagy pedig e célból saját nevében más személy által tároltatja azokat, és meghatározó befolyással rendelkezik e személy felett, amennyiben e harmadik személy akár közvetve is dönthet az áruk rendeltetéséről.

62. A 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdése b) pontjának ilyen értelmezése összeegyeztethető az irányelv 10. cikkének céljával is, amely arra irányul, hogy a védjegyjogosult számára olyan jogi eszközt biztosítson, amely lehetővé teszi számára, hogy fellépjen védjegye harmadik személy általi bármely használatával szemben, és így beszüntettesse a használatot, amennyiben arra az engedélye nélkül kerül sor. Amint arra a Bizottság helyesen rámutat, ez az értelmezés lehetővé teszi a hatékony védelem biztosítását a védjegyjogosult számára. Ellenkező esetben az a harmadik személy, aki közvetve, egy másik személyen keresztül gyakorolja az ellenőrzést, elkerülhetné a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontjában foglalt jogkövetkezményeket, még akkor is, ha az árut az oltalom szerinti területen történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából – akár közvetetten – ellenőrzi.

63. Ennek megfelelően arra a következtetésre jutottam, hogy a 2015/2436 irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy az e rendelkezés értelmében vett raktáron, illetve birtokban tartás magában foglalja azt, hogy az árukhoz tényleges hozzáféréssel rendelkező személy felett döntő mértékű befolyást lehet gyakorolni annak érdekében, hogy akár közvetett módon döntsenek az áruk rendeltetéséről.

[29] E tekintetben lásd még analógia útján a Donner ítéletet (27. pont), amelyben a Bíróság megállapította, hogy a kereskedő felelős az általa vagy az ő nevében lebonyolított minden olyan ügyletért, amely azokban a tagállamokban a 2001/29 irányelv 4. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „nyilvános terjesztésnek" minősülhet, ahol a forgalmazott árucikkek szerzői jogi védelem alatt állnak. Hozzátette, hogy szintén neki róható fel valamennyi ugyanilyen jellegű cselekmény, amelyet valamely harmadik személy végez, ha az említett kereskedő kifejezetten a célország vásárlóközönségét célozza meg, és tudomása van e harmadik személy tevékenységéről.

Végkövetkeztetések

64. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom, hogy a Bíróság a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság, Németország) által előzetes döntéshozatal céljából előterjesztett kérdéseket a következőképpen válaszolja meg:

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2015. december 16-i (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikke (3) bekezdésének b) pontját

a következőképpen kell értelmezni:

– egy nemzeti védjegy jogosultja megtiltathatja, hogy egy személy egy másik tagállamban az oltalom szerinti országban történő eladásra való felkínálás vagy forgalomba hozatal céljából tartson raktáron, illetve birtokban a védjegyének bitorlását megvalósító árut;

– az e rendelkezés értelmében vett raktáron, illetve birtokban tartás magában foglalja azt, hogy az árukhoz tényleges hozzáféréssel rendelkező személy felett döntő mértékű befolyást lehet gyakorolni annak érdekében, hogy akár közvetett módon döntsenek az áruk rendeltetéséről.